

Elisabet (Lisa)Johansson, Kungsholmskåren, Stockholm

Publicerad 2014-02-14

Frälsningsarméns stora tillgång är dess soldater, "den stridande församlingen", som Charles Wesley skrev i en sång som andas frälsningsarméanda men skrevs långt innan Frälsningsarmén fanns.

Många av frälsningssoldaterna i vårt land har varit med länge. De fann sin väg tidigt och förblev soldater i ledet. Många blev aldrig omnämnda i vare sig Stridsropet eller andra media men de förblev trofasta. Frälsningsarmén skulle vara betydligt fattigare utan dem.

En av dessa trofasta soldater var Elisabet Johansson, eller Lisa, som hon kallades. Hon blev frälsningssoldat i Luleå i sin ungdom och var trogen sina soldatlöften till sin död den 27 november 2013. Hon var född den 19 juli 1921, så hon hann leva i många, och innehållsrika år. Soldatskapet var för henne en livsstil. Armén var hennes stora intresse och det betyder människokärlek och engagemang.

Hösten 1949 kom min fru och jag till Luleå som kårledare och då fick jag på nära håll se det intresse och engagemang som Lisa Johansson visade. Hon sjöng i strängmusikkåren, sålde Stridsropet, var ledare inom scoutverksamheten och söndagsskolan samt en stöttepelare när det gällde kårens finanser. Hon skötte räkenskaperna med den äran. Till vardags arbetade hon i en charkuteriaffär och det var omöjligt för kunderna att undgå kännedomen om hennes tillhörighet till Frälsningsarmén.

Efter en del år flyttade hon till Stockholm och anslöt sig då till Sjätte kåren, som numera kallar sig Kungsholmskåren. Hon blev en trofast soldat som alltid fanns med i kårens aktiviteter. På ett speciellt sätt engagerade hon sig i syföreningen som blev en verkligt fin kulturgrupp där man inte bara sydde och stickade.

Nu har hon befordrats till härligheten och begravningshögtiden hölls i Kungsholmskårens lokal med major Charlotte Dahlström som officiant. Att Lisa Johansson inte levde något isolerat frälsningsarméliv bevisades vid minnesstunden efter begravningsgudstjänsten. En grupp grannar från den förort där hon bott i många år talade om vilket inflytande hon haft inom bostadsrättsföreningen och hur hennes kristna tro mynnade ut i praktiskt engagemang för allas bästa.

Personligen står jag i tacksamhetsskuld till Lisa Johansson för det hon gjorde för oss i min familj under vår luleåtid. Officersbostaden i det gamla arméhuset var i

behov av reparation. Den var gisten och för att inte vattnet skulle frysa i ledningarna under vintern lät vi kranen i köket stå öppen. På morgnarna var det vanligt att till och med vattenstrålen var en enda stor istapp. Vi skulle bo kvar i lägenheten medan reparationen pågick. Den drog emellertid ut på tiden och vi väntade barn så det var krisartat.

Då erbjöd Lisa Johansson oss att flytta hem till hennes enrummare. Själv skulle hon kunna bo i köket. Under flera månader lyckades vi med konststycket att både få barn och driva kårverksamhet och dagen före julafton 1950 flyttade vi in i den halvfärdiga officerslokalen. Undra på att jag står i tacksamhetsskuld till Lisa Johansson.

Sven Nilsson